

A bíráló bizottság ítéletének alapjául szolgálnak az illetékes közigazgatási erdészeti bizottságnak, s illetve a kir. erdőfelügyelőnek a versenyző erdősitések felett adott javaslatai és a bíráló bizottság részéről esetleg teljesítendő helyi szemlék.

Felhivatnak tehát mindazon erdőbirtokosok, kik a folyó 1886. év tavaszi vagy őszi erdősitési ideje alatt a kezdetben megjelölt minősítéssel bíró erdősitést teljesítenek s a kifizetett jutalmakra pályázni kívánnak, hogy a folyó évi tavaszon történő erdősitést illetőleg legkésőbb folyó évi juliushó végéig, a folyó év őszen történő erdősitést illetőleg pedig legkésőbb folyó 1886. év december 25-ig az erdősités helyének, telekkönyvi számának, a terület nagyságának (kat. holdakban), az erdősitésre használt fanemnek, illetve fanemeknek, s utóbbi esetben azok elegyarányának pontos megjelölése mellett, annál bizonyosabban jelentsék be a földmivelési-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. ministeriumnál, mert a pályázati feltételeknek bármely legkisebb részben való meg nem tartása esetében a versenyben részt nem vehetnek.

Budapesten, 1886. évi márcziushó 17-én.

*A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi
m. kir. ministerium.*

Különfélék.

Hazánk tölgyei Szerbországban. Pančić József belgrádi tanár, a bécsi állat- és növénytanai társulat évkönyvének VI. (1856.) kötetében Szerbország növényzetét előszámlálván, a tölgyekről néhány említésre méltó bélyeget jegyez fel, a mely bennünket is érdekel.

A Qu. Austriacá-ról Willd., (Qu. Cerris *a*) sinuata Pok.), melyet az igazi cserfából (Qu. Cerris L.) közönsé-

gesen sekélyöblü leveleiről különböztetnek meg*), azt állítja, hogy makkcsészéje nem olyan mély, mint a *Qu. Cerris*-é, továbbá, hogy a makkcsésze pikkelyei egyformák. A *Qu. Cerris* makkcsészéjének a pikkelye különböző, a csésze szélén hajszál vékonyságu és sűrűn egymás mellett áll. A *Qu. Austriaca* pikkelyei a makkcsésze szélén meglehetősen szétállnak. Ennek a makkja is előbb érik.

Pančič a *Qu. „conglomerata Pers.“* fajnév alatt, melyet Reichenbach iconographiájából kölcsönzött, egy *Qu. pallidá-ról* (non Heuff., nec. Blume) azt állítja, hogy a makkcsésze pikkelyei hosszabb a többi *Lepidobalanos*-féle tölgyénél, s hogy a levele a gazdag szőrezettől halavány. Ez, ha a molyha nem állandó, hanem végre a csillagször csak vékonykán oszlik el a levél visszáján, a mi sárgás erü *Qu. sessilifloránk*, vagyis *Qu. aurea* Wierzb. lenne, mert Reichenbach a *Qu. aurea*t „*Kit.*“ a *Qu. conglomeratá-hoz* vonja. Ez az elnevezés azonban Wierzbicki-től, nem Kitabel-től ered.

Pančič a *Qu. sessiliflora* alatt ismét egy var. *flavescens*-t jegyez fel. Levele kopasz, nyeles, hosszas tojásdad, öblösen és szárnyasan hasábos, karéja hosszas tojásdad, csonkitott, a karéjokat nyitott öböl választja el. Gyümölcse csomás, makkcsészéje félgömb alakú, pikkelyei gesztenyeszínűek, tojásdad-háromszögletűek, a széle fehér szőrpillás. Makkja a csészikénél hosszabb. Fiatal hajtása biborpiros, az egész levél szövete sárga. Pančič kérdőjellel ide helyezi a *Qu. aurea*t „*Kit.*“

Ez aligha más, mint a *Qu. aurea*-nak Wierzb. csomás alakja s Erdélyben a Kecskekő környékén is nő. *Qu. We-*

---

*) A *Qu. Austriaca* bélyegeül Willdenow is (Spec. pl. IV. p. 454.) a sekély öblü leveleket, az ép és rövid karéjokat említi.

landii Heuff. nem lehet, mert ennek a csumája Heuffel szerint pelyhes. Ilyen alakok Budán és Nagy-Szeben környékén nőnek. Szerbországban a magyar tölgy (Qu. Hungarica Hub.) is gyakori. Borbás Vincze.

(I.) A svéd erdei fenyőmag minősége a Seckendorf által vezetett bécsi magvizsgáló állomás szerint.

1. Tisztátlanság 0·4⁰/₀;
2. a magszem száma kilónként 224.000;
3. csirázó képesség :
  - a) rövid idő alatt csirázik 82⁰/₀,
  - b) később még csirázhat 12⁰/₀,
  - c) léha és korhadt (csirázásra nem képes) szemek . 6⁰/₀,

összesen . 100⁰/₀.

A remélhető csirázási képesség ennél fogva 88—90⁰/₀-ra tehető.

Átalában véve a csirázás gyorsabb mint az 1884. évből származó austriai mag.

Részünkről számítás alapjául a 82⁰/₀ csirázási képességet ajánljuk felvenni, mert a b) pont alatt kitüntetett ⁰/₀ kicsirázása a szabadban problematikusabb mint a jól kezelt csiráztatóban. A szemek számát 224.000-rel felvenni ajánljuk. *)

(Kon.) A fa-conversálásnak két újabb módját közli az „Oesterreichische Forstzeitung“ ez évi 4. száma. Az egyik mód szerint, a melyre újabban Franks nyert szabadalmat, a fa-conserválásán kívül egyszersmind a keménység és tömötség

---

*) Ezzel egybefüggőleg megjegyezzük, hogy a megelőző februáriusi füzetben „Összehasonlító adatok stb.“ cím alatt közölt cikkünknek 5. számú megjegyzésében a svéd és szepességi luczfenyőmag esetleges értékarányát megállapító számításunkba hiba csuszott be, a mennyiben a szepességi magnál a csirázási % számításán kívül maradt.

E tényezőt is figyelembe véve, akkori feltevéseink alapján a számítás eredményét az képeznék, hogy ha a szepességi luczfenyőmag ára kg-ként 1 frt 38 krra vétetik, a svédé 2 frt 10 kr lehetne.

fokozása is czéloztatik. Az eljárás a következő: egy légmentesen elzárható kazánban a fa egy-két légnyomásnyi gőzzel kezeltetik; a kifolyó lúgszerű folyadék egy csap segélyével kibocsáttatik addig, míg a csapon keresztül tiszta vizgőz nem jön. Ezután kiszivattyúztatik a kazánban lévő levegő s e helyett mésztej és egy hatodrész huyból álló keverék vezetetik be a kazánba. A telítendő fának méreteitől függ azután, hogy mily nagy gőznyomásnak tétessék ki a telítendő fa.

A másik conserválási módnak a londoni „Perez de la Sala“-féle szabadalmazott eljárásnak czélja a fa tartósságának fokozásán kívül még a fa hajlithatósága és tűzállóságának biztosítása. A fában előforduló gyantafélék ugyanis szappanná változtatnak át, míg ellenben a savak a fa hamujából nyert aljak által semlegesítettnek. Habár az összes aljvegyületeknek az a tulajdonságuk, hogy a növényi anyagokat többé-kevésbé hajlékonyakká és a tűz által megtámadhatlanokká teszik, mégis a szénsavas alkalikus sók szoktak leginkább e czél elérésére felhasználtatni, és pedig a következő eljárás szerint: szénsavas káliumot vagy nátriumot lehetőleg tiszta vizben feloldva, ez oldatba mészhidrat öntetik; ezen oldatba azután deszkákat vagy vastagabb épületfadarabokat téve, azok 5 egész 12 óra leforgása alatt a fának felső $1\frac{1}{2}$ —3 *mm*-nyi rétege átívódik s ez képezi a tűzálló réteget. Bármily épületfarésznek teljesen elegendő, ha 3 *mm* vastag réteggel van védve; ezen tűzálló réteg különben mélyebben, sőt ugy is alkalmazható, hogy a fát egészen áthassa, a mi akkor szükséges, ha lehetőleg nagy hajlékonyság és teljes tűzmentesség kívántatik. Ez esetben az oldatnak a fába való behatolása erős nyomás alkalmazása által történik.

(To.) A tavaszi fagyok egyik oka a metheorologusok szerint abban keresendő, hogy tavaszi éjjeleken, tiszta ég és északi légáramlatok mellett, a napközben átmelegedett föld-

felület hő-kisugárzása igen nagy, a minek következtében a léghőmérsék éjjel tetemesen alább száll. Jamin e jelenséget Glaisher angol természetbuvár észleleteire támaszkodva, a légkör változó vízgőztartalmának tulajdonítja. — Glaisher ugyanis léghajón tett buvárlatai közben azt tapasztalta, hogy a míg a föld felületéhez közel a légkör vízgőztartalma az év különböző szakaiban alig mutat különbséget, a felsőbb légrétegekben az egyes évszakok és a földfelülettel való távolságok szerint igen különböző a vízgőz mennyisége; így tavasszal (április 18-án) már 3500 *m* magasságban nem talált vízgőzt a légkörben, holott a nyári hónapokban kétszeres magasságban is még mindig észrevehető mennyiségű vízgőz volt kimutatható, még pedig a legtöbb augusztus hónapban. Minthogy pedig a derült ég és száraz levegő nagyban elősegíti a testek hőkisugárzását, tavasszal, különösen április hóban, derült éjjeleken, a kisugárzás igen nagy, a minek azután fagyok és derek a következményei.

(*Em.*) **Füstemésztő készülék.** E lapok mult évi IV. füzetében közölve volt, hogy a füstképződés gőzkazánok fűtésénél megakadályozható.

Az „Oesterreichisches Landwirthschaftliches Wochenblatt“ egy közelebbi száma most oly füstemésztő készüléket ír le, mely állítólag bármely takaréktűzhely, kályha és sütőkemenczénél elhelyezhető s alkalmazása által nemcsak a sok tekintetben kellemetlen füstképződést akadályozhatjuk meg, hanem egyszersmind jelentékeny mennyiségű tüzelőanyagot is takaríthatunk meg. Ismeretes ugyanis, hogy füst nélküli elégés csak akkor lehetséges, ha az égő test hevítésénél keletkező lepárolási termékek a láng által felemésztetnek; ily füstnélküli elégést azonban közönséges tüzelőinknél csakis oly tüzelőanyagnál találunk, melynek hevítésénél illó anyagok már nem fejlődnek, mint például a faszénnél, koksznál stb.

A fa, tőzeg, kő- és barnaszén elégésénél a tüzelőanyagból először gázalaku szinvegyületek és vízgőz képződik, melyre azután a visszamaradó anyagok elégése következik. Az először fejlődött elpárlási termékek elégése a fűtőtérben lévő alacsony hőfok és elégtelen mennyiségű levegő hiánya miatt igen tökéletlen, miért is égés közben füst, korom, kátrány és szén képződik.

Egyenlő viszonyokat tételezve fel, azon tüzelőanyag ég el sok füst és koromképződés mellett, a mely igen tömött s melynél a gázféle termékek csak magasabb hőfok mellett, de annál nagyobb mennyiségben képződnek; ilyen a kőszén, de különösen a diószén (Nuss-kohle). A füstképzés ennél fogva annál nagyobb, mennél tömöttebb a tüzelő anyag, mennél kevesebb és hűvösebb levegőt vezetünk a fűtő térbe.

A gázalaku termékek meggyulladásához és tökéletes elégéséhez szükséges levegő különösen akkor elégtelen és nem elegendő meleg, a midőn új adag tüzelőanyagot teszünk a tüzelő térbe, mivel akkor a gőz- és gázképződés igen nagy. Sok függ továbbá az egyszerre feltöltött tüzelőanyag mennyiségétől is; ugyanis mennél nagyobb mennyiségű tüzelőanyagot töltünk egyszerre a fűtőtérbe, annál nagyobb mennyiségű gőz és gáz fejlődik egyszerre s annál inkább hül le a fűtőtérbe vezetett levegő is, a minek folytán az elégés csak tökéletlen lehet.

Ha tehát azt akarjuk elérni, hogy az elégés tökéletes legyen, vagyis hogy füst ne képződjék égés közben, a fűtőanyag minőségének és mennyiségének megfelelő mennyiségű és hőfoku levegő hozzávezetéséről kell gondoskodnunk. Ezen alapszik a füstemésztő készülék szerkezete.

Ha a levegő bizonyos mennyiségű szénsav és légenyvel van vegyítve, akkor azon testet, melyet ily légneműekkel telt térben el akarunk égetni, erősebben kell hevitenünk, mintha az

elégetés élenydúsabb levegőben történik; ennél fogva vagy arra kell törekednünk, hogy a gázok elégését azoknak erősebb hevitése által előidézzük, vagy pedig annyi levegőről kell gondoskodnunk, hogy oly keveréket hozzunk létre, a melynél a gázok kisebb hőfok mellett is meggyuladnak. Minthogy pedig minden egyes köbláb levegőnek a fűtőtérbe való vezetése 8 hőegység veszteséget eredményez, és 650 egység egy fél *kg* vizet képes elpárologtatni, nem szabad túlságos mennyiségű levegőt a fűtőtérbe vezetni, hanem csak annyit, hogy a levegő, szénsav és más szénvegyületekből oly keverék állittassék elő, a mely a közönséges tüzelés hőfokánál is meggyulad és elég a nélkül, hogy a tüzelő anyagban veszteség támadna, mert minél több levegő vegyül a gázokkal, annál inkább hűtetnek le azok, ennél fogva annál kevesebb meleget képes a fűtőkészülék környezetének átadni.

Müllernek sikerült az említett gazdasági szaklap szerint a fennebbi elvek alapján oly füstemésztő készüléket szerkeszteni, a mely legnagyobb könnyűséggel és csekély költséggel bármely cserépkályhában, takaréktüzhelyben vagy sütő kemenczében elhelyezhető, kezelése egyszerű s alkalmazása füstemésztő képességénél fogva nem megvetendő mennyiségű tüzelőanyag megtakarítást biztosít.

A készülék a már fent jelzett elv szerint való füstelégést elősegítő, két különböző irányu, de a tüzelő ürben egyesülő légáramlatot idéz elő: és pedig: az egyik légáramlat a közönséges fűtőkhöz hasonlóan a rostélyon át képződik, a másik a levegő hevitése által a készülék 2 hosszoldalán lévő csatornában áll elő, honnan réseken át a tüzelő ürbe lép, az ottani levegővel egyesül és a készülék felett erős lángot képezve a füstöt elégeti.

Ily készülékkel ellátott és közönséges fűtővel, tett összehasonlító kísérletek szerint a füstemésztő készülékkel ellátott

fűtő 44.3 kg fát és 569.1 kg szenet, a közönséges fűtő pedig 48.9 kg fát és 817.4 kg szenet szükségelt arra, hogy egyenlő nagyságu helyiséget egyenlő hőfokra felmelegítsen.

Alkalmazható e készülék fa- vagy szénfűtésre berendezett sütökemenczéknél is egyaránt a nélkül, hogy azokat átalakítani kellene; csakhogy a nagyobb sütökemenczéknél két ilyen készülék szükséges. A diószénfűtésre berendezett sütökemenczéknél e készülék alkalmazása mellett állítólag 35—50% tüzelőanyag takarítható meg.

(To.) Az 1884. évi svájci erdősítésekről az ottani kormány erdészeti osztálya évi jelentésében a következő adatokat közli: kiültetett összesen 5,754.922 darab csemete, még pedig 5,445.667 drb fenyőféle és 309.255 drb lomblevelű csemete. Az összes csemetéknek 90% mint iskolázott csemete került ki a csemetekertekből. A csemetekertek 75.57 h területet foglaltak el, 3.88 h-al többet, mint a megelőző években. A felhasznált magmennyiség 2635 kg-ot tett ki. Államsegélyezéssel keresztülvitt erdősítésekre és hegyi patakok szabályozására összesen 101.725.89 frank költség fordított, a mely költséghez az állam 47.648.98 frankkal járult hozzá.

(To.) A százlábuak fontosságát erdészeti szempontból eddig említeni még nem hallottuk. Dr. Kellner C. a nálunk legismertebb százláburól, a Lithobius forficatus-ról megjegyzi, hogy ez az állatka az erdészt is közelebbről érdekelheti, a mennyiben már Hoffmeister, ki a földi giliszták életmódjának kutatásával foglalkozott, kimutatta azt, hogy e százlábu a földgilisztáknak legnagyobb ellensége, ez utóbbiaknak pedig Darwin a talaj- és humus-képzésnél nagy fontosságot tulajdonít. *)

*) Lásd az „Erdészeti Lapok“ 1883. évfolyam 588. old.

A *Lithobius forficatus* ezek szerint, mint gilisztapusztító, az erdészeti szempontból kártékony állatok közé volna sorolható; Keller azonban, azt tapasztalta, hogy e százlábu főképp a korhadásnak induló fák kérge alatt szokott tartózkodni s tartózkodása helyén több oly rovar (*Bostrichus typographus*, *Scolytus Geoffroyi* stb.) talált, a melyek a bábkamrában teljesen kifejlődve ölettek meg, még pedig oly sajátságos módon, hogy külső vázuk majdnem teljes épségben maradt, belső szerveik azonban elpusztítottak. Ennélfogva megfigyeléseit ezen irányban is folytatta s csakhamar sikerült konstatálnia, hogy a *Lithobius forficatus* az elhalt fakéreg alatt tartózkodó különböző szűféléknek s más rovaroknak s azok álczáinak nagy ellensége, sőt hogy egy esetben ez állatka egy a *Scolytus Geoffroyi* által erősen megtámadott szilfát e rovartól teljesen megtisztított, a mit már csak azon körülmény is minden kétséget kizáróan igazolt, hogy a rovar elpusztulása után a százlábuak is elköltöztek a fa kérge alól.

Dr. Kellner szerint a százlábuak a bábkamrájukban nyugvó rovarok belső lágy részeit szívják ki s hasonló módon ölik meg az álczákat is.

Ezen szempontból tehát a *Lithobius forficatus* az erdészeti szempontból hasznos állatok közé kell sorolnunk. Hogy több kárt okoz-e az erdőben a giliszták pusztítása által, mint hasznot az erdészeti kártékony rovarok irtása által? ezt kideríteni a jövő feladata lesz.

(—s—s.) **Falevél-ipar.** Északamerika Egyesült Államaiban a falevelek ősszel igen sajátságos szép színűek, bibor- és fényes sötétvörösek, aranysárgák, aranybarnák, vörössárgák, barnászöldek stb., a mellett habosak és ereztettek. Az élelmes amerikaiak ezeket néhány év óta rendszeresen gyűjtik és iparszerűleg értékesítik. — A legszebb példányokat ugyanis kiválogatva, a növénygyűjteményekbe szánt füvekhez hasonlóan

papiros között sajtolják s azután gyenge viaszoldattal vonják be, s az így elkészített leveleket Makart-csokrokra, képkere-tekre, templomi és egyéb diszletekre alkalmazzák.

(—s—s.) **Szétszedhető faházak.** A stockholmi Eckmann-féle asztalosgyár egy uj-guineai német gyarmat számára állítólag 10 olyan faházat szállított, melyeknek egyike 16 munkás által $1\frac{1}{2}$ óra alatt szétbontható és 1 óra 3 percz alatt ismét felállítható. Mindenik ház 18 *m* hosszú, 10 *m* széles, 3.16 *m* magas; és tiz, az egész házat körülvevő, folyosóra nyiló szobát tartalmaz.

(To.) **Külföldi szárnyasvad meghonosításával tett kísérleteket** Leroy Franciaországban, még pedig a Galloperdix sphenura, vagy Perdix Quakiki-és a Perdix Hogdsoniae-vel, mindkettő a tyukfélékhez tartozik s a nálunk honos fogolyhoz, de még inkább a császármadárhoz hasonlít, a mennyiben fára is szál. Meghonosításuk kivált azért látszik előnyösnek, mivel magas hegységből származnak, tehát a téli időjárás viszontagságait kiállják s azonfelül évenként többször költenek.

A Perdix Quakiki hazája a chinai fensik és a Himalaya hegység, nagyságra nézve valamivel kisebb, mint a mi foglyunk, tolazata, a tyuk- és kakasnál egyformán sárgás-barna, a mellén egy kék folttal. A kakas csak annyiban különbözik a tyúktól, hogy sarkantyuja van. Egy évben 3—4-szer költ, mindenkor 5—6 tojásból; fészket a földön készíti, de nagyon ügyesen elrejt; a költés ideje 17—18 napra terjed; a fiatalok igen gyorsan fejlődnek.

A Perdix Hogdsoniae a Himalaya hegységből, Butanból való, körülbelől oly nagy, mint az európai szirti fogoly, szintén 3—4-szer költ egy évben, bár egyszerre csak 4—6 tojásból.

Az eddigi tapasztalatok szerint Európában mindkettő otthonosnak érzi magát és hegységi klimánkat jól kiállja.

Leroy ezeken kívül még a *Perdix barbata* és *Tetraoer-dix nivicola* fajjal is tesz meghonosítási kísérleteket, ezek eredményét azonban még nem közölte.

(Pr.) **A golyólövés hatásáról.** A spandaui katonai lövészet-i iskola ez irányban keresztülvitt kísérletei — az „Oestr. Forstzeitung“ közlése szerint — a következő eredménnyel végződtek. Lovak lelövetésénél a sebek megvizsgálása után kitünt, hogy a gyöngébb lövések sokkal súlyosabb sebeket ejtettek, mint a megfelelő távoból teljes erővel kilőtt golyók. Ez utóbbiak, az észleletek szerint, keskeny, csatornaszerű sebet nyitottak, míg amazok a célpont testrészeckéi között okozott zúzás következtében mindég tátongó, ölő sebet ejtettek.

A „Waidmann“ erre megjegyzi, hogy vadászatainknál — tekintet nélkül a caliberre s a golyó alakjára — cél-szerű volna e kísérletek utmutatása folytán mindég kis por-adagokat használni, hogy így a vadon ölő sebet ejtve, rögtöni kimulását idézzük elő. Bár komoly e tanács, nehezen hisszük hogy gyakorlati alkalmazására egyhamar sokan szán-nák el magukat.

(Em.) **A nyirfakéregipar Finországban.** Retzius G. „Finland“ czimü művében sok érdekest közöl a finországi nyirfakéreg iparról, mely azonban ma már csak töredékét képezi a hajdan virágzó üzletágnak.

A kéreg az álló fákról nagy darabokban lehámozva, széles, lehetőleg szabályos szalagokra vágatik és körülbelöl 30 cm átmérőjü tekersekbe kötve, szállittatik haza. Leg-nagyobb része cipőkészítésre használtatik fel, az e célra szánt kéreg 3—5 cm széles szalagokra vágva, mintegy fél-óráig áztatik vízben, a mi által cipőfonásra alkalmas lesz. A nyirfakéregből készült cipők formája különböző, így pél-dául a nedves talajon való használatra a cipő sarok nélküli papucs alakot nyer, és szalagok vagy szijak segítségével erő-

sittetik a lábhoz. A nyirfakéreg ezenkívül kötelek, kosarak, késnyelek, sőtartók, sőt dohány- és czukorszelenczék készítésére is használtatik.

(T.) **A vadászati tilalom Salzburgban** a tavaly életbe lépett újabb törvény értelmében következőleg van megállapítva: Tilos a vadászat: erős szarvasbikára (nyolczastól fölfelé) november 1-től július 1-ig, gyengébbre (nyolczason alól) január 1-től, július 1-ig; vén s meddő szarvastehénre január 6-tól szeptember 15-ig; zergére deczember 15-től július 24-ig; őzre január 1-től június 1-ig; mezei nyulra február 2-től szeptember 1-ig; havasi nyulra márczius 1-től szeptember 1-ig; borzra és hódra február 1-től október 1-ig; fajd- és nyirkakasra február 2-től ápril 15-ig s a dürgési idő végétől szeptember 1-ig; fácánokra, szirti- s hó-tyukokra február 2-től szeptember 1-ig; fogolyra deczember 24-től augusztus 1-ig; vadruczára márczius 1-től július 1-éig; szalonkára, vadgalambra, fürjre s vizimadarakra április 15-től augusztus 1-ig. — Szarvas- s dāmavadborjura, tehénre, zerge- és őzgidára, valamint süket- és nyirfajdjérczére a vadászat minden időben tilos. — Gidának tekintendő az őz és zerge az ellésre következő év július hava 1-éig.

(—) **Vadászati eredmény 1885-ben.** Mint lapunkat értesítik, herczeg Pálffy Miklós malaczka- és detrekőváraljai uradalmában a lelőtt hasznos és kártékony vadak száma az elmúlt évben összesen 14.542 darabra rugott.

E nagy számból 11.500 a hasznos és 3042 a kártékony vadakra esett. Lelövetett 23 szarvasbika, 12 szarvas-
tehén, 64 őzbak, 4 vaddisznó, 5661 nyul, 1030 tengeri nyul, 259 fácán, 3680 fogoly, 620 fürj, 77 erdei szalonka; továbbá 258 öreg s 57 fiatal róka, 70 vadkaeca, 2 vidra, 5 nyest, 111 görény, 444 menyét, 468 macska, 311 kutya, 500 héja és kánya, 331 szarka, 555 varju.